

JURNALUL POEMELOR

(N. A.: *Poemele își aleg aici zilele de jurnal. Zile în care poemele au fost scrise. Poeme rămase în sertar, originale, nepublicate niciodată, nicăieri. Sunt tot în anul 1987, în 19 februarie am împlinit 37 de ani, locuiesc la Focșani, familist, și sunt bibliotecar la Biblioteca Județeană-BJ, se luca și sâmbăta*)

Vineri, 3 aprilie 1987

Supărat. Peste noapte, în același pat, fac în așa fel să nu mă ating de Doina. Mă rad cu apă rece, o dată trezit, beau ceai cu margarină și gem pe pâine și la ora 8.15 sunt la BJ Vrancea. Semnez condica de prezență și citesc revistele *Amfiteatru* (Mircea Cărtărescu e interesant în eseu), *Familia* și *Vatra* 3, timp pierdut. Mă ocup de înregistrarea colecției *Lumea*, dar nu mă omor cu firea, rămân tot la anul 1966. Ies „în oraș” să văd presa și nici în zece minute mă întorc: iau de la „Olga” *România literară* (Oliver Lusting semnează trei pagini și jumătate împotriva ungușorilor!) și *Săptămâna*, pe care nu știu de ce o tot cumpăr. Revenit la birou, frunzăresc abonamentele BJ, *Flacăra* în amănunt. Reapare, din decembrie fiind plecat la casa părintească din județul Neamț, Eugen Dogaru (un poet „damnat”; îmi citește versuri și eu sunt încântat): în aceleași haine tocite, cu aceeași absență mentală... La 12.30 plec spre casă, iau două pâini de 4,75 lei din drum, cumpăr și trei prăjituri și turtă dulce. Mănânc singur, mătur holurile și bucătăria, șterg praful și fac patul în camera copilului. La 13.45 sunt înapoi la BJ: voi lua salariul, 200 lei în plus pentru „diferențe curent electric” (dau din ei 125 lei pentru înfrumusețarea orașului, taxă mărită cu 75 lei față de anul trecut). Ciudat, de la școli au fost trimise toate cadrele (inclusiv Doina, luată de la biroul de contabilitate al liceului) pe teren, să ia apartament cu apartament și să fie determinată exact care e situația cu această plată imbecilă a „înfrumusețării orașului” – cât timp va pierde soția cu asta, în afara serviciului? Rămâne de văzut: ea e mulțumită, va fi scutită astfel de cele șase zile de muncă publică obligatorie cu brațele. Directoarea BJ mă vede când citesc la sala de lectură, nu se enervează, mă mir, de data asta e destinsă, calmă, schimb o vorbă cu ea (cum rar se întâmplă), o invit să citească *România literară*. Îmi spune să stau mâine la sala de lectură, Doamna Zainea plecând în SRL (ea înregistrează noile cărți achiziționate de BJ, e gestionara biroului la care lucrez și eu și Domnul Lenco, despărțiți de un paravan de lemn). Îmi văd de ale mele. Schimb o vorbă cu Ștefan Ioneanu, care mă vizitează. O oră citesc din „Zona folclorică

Rădăuți”. La 17 plec spre casă: mănânc singur, Doina e la Sud, la părinți, a luat cu ea manuscrisul celui de-al treilea roman, îl va trimite fratelui Valentin, din Brăila (părinții ei se vor întâlni la București cu Valentin, la ziua fiicei lui, Mateana), înteleg. Mă culc, abia ațipesc și sună telefonul, e Doina. Ațipesc iar, sună soneria, s-a întors Laurențiu de la școală, a luat 8 la matematică, îi pun să mănânce și mă culc la loc. Apoi Laurențiu vrea să iasă cu bicicleta, că să vin să încui după el... Se duce dracului odihna mea amărâtă... Mă pun pe picioare, am arsuri gastrice de duoden, puternice, ca în fiecare zi. Mă uit prin *Săptămâna*. Ascult emisiunea culturală la Radio Europa Liberă: e atacat Marin Sorescu pentru orgoliul lui inutil (e împotriva celor ce au scris negativ despre evoluția poeziei lui; într-o notă ciudată în revista *Ramuri* se spune că e cazul să nu mai semneze nimic în revista *Viața Românească* un M. Nițescu, care și așa nu mai semnează aici vreun articol de doi ani! Sau Cornel Regman și Gh. Grigurcu...). Scriu aici, în registrul cu coperte negre. La ora 20 deschid televizorul: s-a întors „familia cretină”, zâmbăreată nevoie mare, din Congo, în haine subțirele, la talie, în timp ce „masa de oameni de manevră” adusă la aeroport e în haine grosuțe, zgribulită. Azi, maximum 10 grade. Laurențiu cumpără, ca de obicei, borș – e singurul lucru pe care-l cumpără, pentru alte cumpărături nu se deranjează. Doina aduce ouă și ficat de la Sud (cumpărate de socri, ei stau la coadă), după ce o tunde pe Memi. Laurențiu a pierdut ceea ce i-am traforat: să vedem pe ce o să ia notă la „lucru manual”, mă abțin să urlu. La TV Chișinău, o excelentă piesă de Ion Druță, „Păsările tinereții noastre”. De la 23.10 la 0.25 scriu un poem, o porcărie (deși nu l-am mai citit de nu mai țin minte de când pe Lucian Blaga, „spiritul lui” se trezește în versurile mele, motiv în plus să mă culc, după ora 1, dezolat, extrem de dezamăgit de mine însumi):

La semănat, la brâu cu o traistă

Dacă aş plânge, m-aş răcori și motorul de frământat

lutul mi-ar acoperi
smiorcăiala. Motorul de frământat lutul gras,
unsuros, cu un procent
ridicat de fier, din care o să te remodelez pe
tine, ulcică... Dar mi-e rușine
să plâng. „Ce răi au
ajuns cu toții deasupra celor buni?”
Natural.

Sunt cu nervii la pământ. De ce sunt?
 Fără motiv. Deși
 am impresia că până și ceasornicele nu mai
 sunt ce
 au fost. Ceasornicele
 nu mai măsoară acest timp, bat ca proastele
 diferit
 pentru fiecare dintre noi. Mai ții
 minte descântecul prin care se scot dracii
 din
 baltă? Sau
 prin care se scot mugurii din semințe... Eu
 nu
 mai țin minte descântecul.
 Țin minte tot mai puține lucruri, de altfel,
 sortite
 pieirii. Auzi, ulcică? Tu,

ulcică plină, neagră, nesmălțuită: vor
 trece și peste apele
 tale duhurile morților, însoțite de zeii
 vegetației, stai liniștită...

Duminică, 5 aprilie 1987

Dorm pe sărite, aceeași situație cu Doina, „sunt supărat”, nu ne atingem unul de altul peste noapte. La 7 mă trezesc, vin să mă rad, să profit de apa caldă care e... rece la robinet. Nu știu ce se tot întâmplă, nu mai e apă caldă deloc (a trecut „boieria” când aveam apă caldă câteva ore pe zi?), s-o fi făcând economie la gaz metan? Mă culc la loc: dar telefonul zbârnâie, nu-l ridic pe cel din dormitor, răspunde numai Doina, Laurențiu dă și el telefon în câteva rânduri de la Sud, e sosită și soră-mea Mela la Sud, de unde dă telefon, ba chiar dă telefon și fratele Doinei, Valentin Popa, din București! Azi sunt duși la București și Taica și Memi (părinții soției) cu daruri pentru nepoțica lor Mateana, fiica lui Valentin din prima căsătorie (se vor întoarce seara, bucuroși că au fost primiți de Dana, mama Mateanei și fosta soție a lui Valentin; Valentin s-a stabilit de mulți ani la Brăila). După ora 10 mă scol, au sosit adjudeții, trebuie să mergem la Sud, Laurențiu a dormit la soră-mea Ita peste noapte. La 11 plecăm, eu în flanel alb și scurtă verde cu burete pe dedesubt. Venim pe jos la Sud, o vreme nu am ce vorbi cu Doina, până la urmă aduc pe tapet bucătăria scriitor-critic... Îi dau nepoatei Alina (fiica ltei, care împlinește patru ani), când intru pe ușă, o cutie mare de bomboane fine de ciocolată, cu care să-i servească pe verișorii ei. De la Adjud sunt sosiți tata și Mela, fiul ei, Cosmin și nepotul Arthur, fiul fratelui meu Marian (mama Elena a rămas acasă, Marian e iar pe teren, soția lui, Mariana e de serviciu). Mai sunt prezenți Neculai, fratele lui Viorel Gavrilă (tatăl Alinei și soțul sorei mele Ita) cu soția lui, din Pufești. Bărbații sunt moleșiți, au tot băut. Mâncăm și noi, ultimii sosiți,

din „gustările introductive” (icre, salam, chiftele, salată boeuf), apoi din sarmale și friptură. La tort, culmea, sărbătorita Alina face un scandal de pomină, nu vrea să stingă cele patru lumânări aprinse, ce-o fi apucat-o? O fi fost deocheată. Un tort cu flori, de 130 de lei: spre supărarea părinților ei. Eu nu mă simt în apele mele, nu știu ce am, vorbesc despre politică externă și despre enigme nedezlegate, stau cu ochii pe televizor, să-mi distrag atenția. Înainte de ora 15 plecăm, las Doinei sacoșa adusă de tata de la Adjud, o va căra bicicleta lui Laurențiu – trei litri de vin, un borcan de varză roșie murată și altele, habar nu am ce... (Acum, când scriu aici, Doina s-a culcat, ea a golit sacoșa) Eu vin la o stație de autobuz, îi conduc pe adjudeți la gară, sunt cam adormit și fără chef de vorbă, observ că-i influențez negativ pe toți, le plătesc transportul, dar n-am și bani să le dau nepoților (ba chiar uit să las 100 lei și nepoatei Alina, îi voi trimite în altă zi!). Stau la coadă la bilete în gara CFR Focșani. În gară, Mela mi-o arată o fostă colegă de liceu (ce mi-a trimis o scrisoare cu invitație pentru aniversarea a 20 de ani de la terminarea liceului! 20 de ani... Fantastic! În 20 de ani n-am reușit „să-mi termin studiile”, zic dezinteresat), n-o recunosc deloc: Miron Anghelușa din Adjud... După ce-i urc în tren pe ai mei, vin pe jos acasă, „cu sentimente mai bune”... Dimineață erau 4 grade, tremurai de frig, la ora 17 erau 10 grade... O găsesc pe Doina, întoarsă acasă, dormind: profit de absența ei „morală” și de la ora 16.35 la 17.20 scriu un poem! Al treilea poem al acestei săptămâni, „că mi-am făcut iar damblaua”:

Noapte românească, martoră a
 urii ce
 i se purta. Pescuind cu mâna în unda
 fluidului, la
 lumina snopului de ciocani
 aprinși. Fluid-fluviu. Fluid ce parcurge
 nervii...

Pescuind niște ochi direct cu

mâna, cutremurat, din unda fluviului. Ochi ai
leopardilor de zăpadă, niște ochi atinși de excrementul muștelor. Te asigur: multe
familii de romantici au pescuit aici, unde marile familii
nu mai există decât în morminte. Și asta de pe
vremea când, sub
ochii leopardilor de zăpadă ei puteau citi proclamații? Plini de speranță.

Răspunzând prin ridicare de umeri în numele
dreptului naturii: pe
calea de la celulă la om. Noapte,
martoră: care, parcă, nu mai naște decât suferință
și ură.

Noapte care nu se mai termină.

Citesc suplimentul cultural al *Scânteii Tineretului* (SLAST), cumpărat azi pentru interviul cu Gh. Grigurcu despre „generația 80”, pe care o confundă doar cu „lunedistii”. Doina face baie cu apă încălzită pe aragaz. Pun și eu apă la încălzit în cazan și fac „baie generală” la lighean. Nu însă înainte de „dc”. Încet-încet reintrăm în relații normale. Stau apoi la un film de cinematecă la televizor (un adevărat răsfăț de filme vechi de valoare), „Așa începe dragostea”, dat fără generic, din păcate, la care m-am distrat copios (cum m-am distrat și la serialul sovietic pentru copii cu o maimuță, dimineață). Mâncăm, stăm la un film dat pe TV Chișinău în românește, „La război ca la război”. Fac geanta de școală a copilului, ascut creioanele. Îl sărut pe Laurențiu înainte de culcare: reintru și cu el în normal, după ce m-am consumat nervos într-un hal fără de hal în ultimele zile. Scriu aici până la 12 noaptea. Mă culc după 1.

Luni, 6 aprilie 1987

Sunt obosit de nu mai pot, la ora 8.20 sunt la BJ, după același ceai și aceeași margarină pe pâine: merg direct la magazia BJ (clădire separată, în spatele sediului BJ, aici e „fondul special de cărți”, sub cheie, la care nu am niciodată acces), unde voi sta mai mult de o oră răscolind prin colecția Flacăra, printre „vechiturile” preluate de la Virgil Huzum, bune de aruncat. Până ce vine A. Lenco și mă invită să merg la Secția copii a BJ, mă încrunt. Aduc revistele alese pe tema „naturii” la birou, mă spăl pe mâini, abia o salut pe directoarea, tac, nu mă mai enervez de pomană: vor merge și directoarea „la treabă” și Doamna Zainea, pe lângă femeia de serviciu și

Geta Sterian. Merg cu Trabantul lui A. Lenco să luăm de la „mic-gros” materiale pentru BJ, cumpăr o foaie de caricaturi intitulată *Haz*, traversăm Halele și piața, nu mă aleg cu nimic, A. Lenco se pregătește de nuntă, el nu se plânge. Să notez că mi-am amintit: fratele meu Marian era dus în delegație ieri după furaje pe lângă Râmnicu Vâlcea, deoarece vacile de la CAP Adjud nu mai pot sta pe picioare de foame! Ca să poată fi adăpate sunt ținute între pari, cică, să nu cadă de pe picioare... Mi-e milă – din câte aud, situația e generală în țară, la nivel de CAP (până și amărâțul de Florea Ceaușescu scrie în *Scânteia* de... porcii care mor de foame la Giurgiu!). Altceva: despre tăierea pomilor fructiferi cu forța (e ordin în acest sens): se țin copiii de mâini în jurul pomilor când vine buldozerul, degeaba... La Păunești au fost arestați, e prea de tot, cei ce s-au opus la aratul grădinilor (din păcate, măgăria în sine a fost confirmată în ziarul *Milcovul*, că da, e voie să fie luate toate grădinile și „redate agriculturii”, lăsând bietii țărani să moară de foame!). Nu mai spun de vitele legate de gardul primăriilor în comune, oamenii nemaivând ce să le dea de mâncare, ei neputând să le sacrifice (faci pușcărie și dacă ajungi să cumperi carne de vită tăiată clandestin, „conform legii”, care primării sunt și ele depășite de situație... Sosiți la Secția copii a BJ (nu departe de sediul Comitetului de Cultură și Educație Socialistă Vrancea), ne apucăm de treabă: conduc eu lucrările, A. Lenco face tot posibilul să chiulească, e penibil. Aducem tot ce am scos din depozit pe holul interior... Muncesc pe brânci, ajutat de Geta Sterian: cărăm o grămadă de rafturi împrăștiate peste tot, le supraetajăm. Directoarea abia se atinge de câteva cărți, dispăre, reapare. Doamna Zainea cară cărți, resemnată. Femeia de serviciu nu calcă pe aici.. Se face ora 12.30, îmi e foame, ar fi trebuit să merg în pauză de masă acasă, directoarea îmi propune să stau până termin și abia apoi să plec la masă, de unde să nu mai revin la serviciu. E o idee... La 13.30 termin, pun și la toaletă două rafturi, fac treabă serioasă, dacă tot muncesc, să nu fie muncă degeaba. Mă spăl și plec pe la piață, o invit să plece acasă și pe Doamna Zainea, va pleca, Geta Sterian (pe care iar o tachinez cu măritișul, e o femeie „plină de putere”, care-ți trezește admirația), e de serviciu la „Secția copii”, nu are de ales, trebuie să rămână. Îl întâlnesc pe caricaturistul C. Pavel, aflu că ia 300 de lei pentru lucrarea lui publicată în foaia *Haz*, ne așezăm amândoi la o coadă la salam mizerabil, cumpăr de 42 de lei. Cumpăr și morcov, ceapă și mere, câte două kile de fiecare. Îl întâlnesc pe poetul Ion Panait: „la talie”, bine îmbrăcat, ca un burlac... recăsătorit, nu are vesti despre noua lui carte, pare absent, deplânge situația editorială în general de la noi... La Casa Pionierilor mă despart de C. Pavel, care-mi spune, drăguț, că nimeni nu mai e ca mine în Focșani care să respecte literatura (se referă la aspectul moral), îmi urează să mă mai liniștesc sufletește... Sosit acasă, arunc găleata cu gunoi (golind cele două coșuri din sufragerie și camera copilului), apoi o spăl. Intru în haine de casă: mănânc. Mătur holurile și bucătăria, șterg praful, fac patul în camera copilului, aerisesc. Trebuie să profit de sosirea mea acasă pe nepusă masă, de lipsa alor mei: la 15.30 încep să scriu

un poem... Pic de somn, ațipesc pe canapea, în sufragerie, dar revin la birou și la 16.30 am poemul început gata – îl transcriu, ca de obicei:

O, tu, zarvă încurajatoare, vei săpa
un puț, până la capăt,
pentru a ajunge la masivul de sare? Îți vei
face așa

cunoscute nemulțumirile. Peretii

puțului îi vei căptuși cu fâșii de piele. Nu?
Sunt

sigur că-i vei căptuși peretii, din
orgoliu. Fără să te îndepărtezi de riturile
urmate de străbuni. Deschizând calea spre
onoruri.

O cale de acces spre potențialul nostru
latent.

O dată pe săptămână e adusă turma
tăcută la sare: ca oile. Proastă. În centrul
orașului

Focșani. Sare scoasă din puț?

Nu te osteni prea tare. Părășiți de noroc, ne
aducem

doar unii altora reproșul
nedreptății... O, tu, zarvă încurajatoare,
pentru

cine vei scoate la vânzare, până
la urmă, atâta sare din puț? Sare mărunțită
fin la

suprafață și
pusă în burdufuri din piele de bivol, împărțită
inegal, după greutatea din
suflet: de ce faci tu atâtea nopți albe? „Pentru
a avea cu ce plăti la vama
cucului”.

Citesc din Doru Davidovici, cât stau pe scaunul din baie. Mă culc: sosește Laurențiu, fiul, îl las în apele lui. Dorm toropit. La ora 19 mă pun pe picioare: acum vine Doina Popa în pat, va dormi o oră. Doina a fost la părinții ei, la Sud, îmi spune că nepoata Mateana (fiica fratelui Valentin), din București, e preocupată deja de ea însăși, e mare dansatoare, se fardează. Pe de altă parte, îmi spune că fratele ei Valentin, profesor la Brăila, se pare că se va însura cu Amalia și că va veni în vacanța de primăvară (de o săptămână doar) cu manuscrisul romanului, „Ca frunza-n vânt”, trimis lui... Azi i-am dat Doinei să sudeze la atelierul Liceului 1, la care lucrează, axul pedalei drepte de la bicicletă, rupt ieri de Laurențiu, mă anunță că nu se poate face nimic, iar în magazine să cumperi altul în loc nu se găsește, veșnicul ghinion...

Doina se plânge că n-are nici un chef să facă de Paști curățenie în amănunt (cu zugrăvit și spălat, cum e obiceiul) în apartament... Stăm la televizor la ultima parte a filmului „Mizerabilii” cu Jean Gabin, titrat în... germană! Îi explic lui Laurențiu (și Doinei) caricaturile din foaia *Haz* (martie 1987). Azi, nefiresc: 6 grade dimineată și... 26 de grade la ora 16! E ca-n caricatură... E o glumă, explicația: după-amiază bate soarele direct în termometrul nostru pus în balcon. Azi a fost soare, în sfârșit, a fost primăvară... După ora 23, până la 0.30 definitiv o scrisorică pentru Daniel Corbu (o scrisorică durează mai mult decât scrierea unui poem la mine!), în care îi salut pe dragii poeți nemțeni. Mă culc după 1.

Pe adresa părinților mei, la Adjud, a sosit un plic în care am găsit trei hârtii (aduse ieri de ai mei), pe una scrie: „Vă rugăm trimiteți urgent scrisoarea noastră fiului dumneavoastră... așa încât până la data de 15 aprilie 1987 să primim informațiile ce ne interesează cu privire la participarea lui la întâlnirea de 20 de ani de la absolvirea liceului. Vă mulțumim! Cu respect, colegii de clasă” – e adresată părinților mei. Pe alta, dactilografiată: „Colegului nostru Stoiciu Ion Liviu, cu drag! *Dacă ați fost copil și v-ați mirat descoperind minunile acestei lumi fermecătoare, / Dacă ați zâmbit fericit primăverii și fulgilor de nea, / Dacă ați plâns după zgomotul nostalgic al frunzelor de toamnă, / Dacă v-ați înfiorat de dulcea chemare a iubirii pentru tot ceea ce vă înconjoară / Și dacă sufletul vă tresare la amintirile de neuitat ale adolescenței...* Veniți să ne revedem după 20 de ani la Liceul Industrial din Adjud! Condiții de participare... Termen de înscriere: 1 mai 1987. Data întâlnirii: 30 mai 1987. Cheltuieli necesare pentru realizarea integrală a programului: 800 lei de familie”. Urmează adrese și telefoane... De toată povestea asta ocupându-se, se pare, fosta mea colegă de clasă Miron Anghelușă: pe care, repet, arătându-mi-o în gara Focșani soră-mea Mela, n-am putut să o recunosc! Nu mai am deloc memorie, nu e o glumă! Tot între organizatori trebuie să fie „securistul Ghețu” (fost „coleg de liceu”, necunoscut mie, eu fiind la „secția umană”, el fiind la una din clasele de la „secția reală”)... În sfârșit, o a treia hârtie, colorată în cariocă, „Promoția 1966-1967: Ne exprimăm dorința ca la întâlnirea noastră să participe și distinsa soție. Program informativ. Sâmbătă, 30 mai 1987: ora 9, întâlnire la sediul liceului; ora 10 – ora de dirigenție; ora 13 – masa școlărească la cantina liceului; ora 14.30, program liber; ora 16 – masa festivă, la restaurant. Duminică, 31 mai 1987: ora 12 – masa de rămas bun, întâlnire între foștii colegi și profesori... Participarea o luăm în considerare în raport cu expedierea sumei”... Oare ce mă voi face? Nu am 800 de lei la dispoziție! Nici nu se pune problema. Doina, soția, nu vrea să meargă: „plus că nu am o rochie specială pentru asemenea ocazie”. Să fiu sincer, îmi e rușine că voi fi singurul printre foștii colegi de liceu care n-a dus la capăt o facultate... Nu am nici o idee de ceea ce voi face până la urmă: ar merita, totuși, după 20 de ani (două-zeci-de-ani!) De necrezut cum au trecut) să-mi revăd colegii, în definitiv nu sunt chiar un nimeni-zero-barat, chiar dacă sunt intrat în dizgrație pentru toată lumea...

(6 martie 2009. București)